

ПЕТ КРАТКИХ ЧИТАЊА ПОЕЗИЈЕ ДРАГАНА
ЈОВАНОВИЋА ДАНИЛОВА

Томаж Шаламун

ДАНИЛОВ, ТРАЈАН БЉЕСАК

Даниловљеве пјесме су већ одавно код мене, а тек сада су истински са мном и већ су ме потопиле. „Мој сан је тежак и јутро га не може однети“. Потом: „Немам крила, ништа су моја крила“. Или: „Све сразмере лажне су на острву срца“. А затим: „Најтеже је оно што држимо у празним рукама“.

Овакви стихови зарију канце у срце. Они су подједнако ствар инстинкта, подсвијести и осјетљивости. Надчулни, пагански феномен увек однесе превагу. Све вибрира од еротског набоја и елементарних моћи. Од опојне сласти југа и цвијетајуће младости. Данилов је јак тамо где је гестуалан. Тамо где се његови стихови жељом, музиком и чулношћу држе и дрхте на папиру:

*„Тела што дрхте у сласти знају да
читав хоризонт бол је душевни
и да остаје тек оно што изречено је
без и једне речи“.*

Код Данилова се свијет не подаје логичком објашњењу. Пјесма је изненађујућ потрес који се не

може предвидети. Кад одмрзне и ослободи у пјесми све то своје ћилибарско обиље овај пјесник може да напише:

*„Најскривеније је оно што је
свакодневно препуштено погледу;
уздрхталост је тек део
неког непознатог мира“.*

Ови стихови су толико прецизни да је залудно и покушати коментирати их. Данилов се из пјесме у пјесму појављује као нов, неочекиван пјесник. У његовом хаосу све одлучује лична субверзија, борба против музеја и догме, мало Африке пенетрирано у ткање текста. Свијетла и тамна дионизијска стихија, музика која долази из религиозности тијела, из особене повијести вриједније од свега, све то сја из Даниловљевих пјесама, асоцијација и значењских веза. Пјесме му се отварају као цвјетови у води и зато их не можемо дефинирати. Свијет је оно што носимо собом, то заправо жели да нам пренесе овај пјесник. Данилов је пјесник предграђа, Хомер који није написао Илијаду и Одисеју, већ их је разорио како би конфликтно – продуктивно преврједновао свијет.

Из таме предграђа, овдје се производи усијање. Или Концерт за никог. За Никог и пишемо. Кад стави на папир: „Сад су само сијенке ријечи“, или „Кукавнији од ношења овог терета / јесте покушај да га се ослободимо“, овај пјесник је велик. Данилов пише из дубоке личне обијести и хоће све да нас потопи. Страшан је, јак и млад. Анархичан је, самосвојан и литерарно субверзиван, иако свјестан да је авангардни модел пјесништва исцрпио своју виталистичку снагу. Нисам после Црњанског у српском пјесништву читао нешто тако дубоко, племенито и меланхолично.

Даниловљеве пјесме омамљују као трајан бљесак.
Немојте сједати у возило ако сте прије тога читали
„Концерт за никог“ и „Алкохоле са југа“.